

Jabuka

Ima jedna jabuka što već dugo raste u našoj bašti zgurena pod teretom promjenjiva bosanskog neba. I kada nitko ne brine o njoj, objesi se pod teretom jabuka i ptica, zrijući od rane jeseni isprva neuglednim zelenim jabučicama koje oko miholjskog ljeta postaju bolesno žute, neobično slatke, išarane staračkim pjegama i dok stignu do zemlje sa svojih previsokih grana, već su načete od ptica. Takve zovemo šmuljci. Oduvijek stara, kvrgave i načete kore, ta jabuka se razbacuje i rasipa sve do prvih mrazeva, a onda izgubi sve plodove i listove i tako rogobatna i neprikladno visoka, sa čvornatim granama što hule na Boga, ogoljela strši u bašti. Pred zimom razotkrije osušene batrljke grana što već dugo nisu i više nikad neće dati ploda i s njima šamara kišu, lamata vjetar, bjesni na oluju što rastjeruje vrapce. Poražena pod teretom snijega, utihne i smiri se do idućeg raspjevanog proljeća. Do duboko u zimu, u našoj kući, ti šmuljci, suho-njavi i sprljeni od sunca, isprani od kiše, najslade su voće.

Tako ja vidim Bosnu sa prozora mog novog doma. Zamišljam je tako iz daljine, smiješno ružnu, neprilagođenu okolini, starinsku i neprikladnu, dok oko nje samo beton raste, kako i dalje rađa tim svojim šugavim malim jabukama čiji okus i izgled prizivaju najljepše dane djetinjstva.

Tko bi rekao da jedna takva jabuka daje tako slatke plodove.

Roberta Niškić, *Otmica Europe*, Hrvatska Kostajnica,
Društvo prijatelja knjige »Milivoj Cvetnić«, 2017, 20.

